

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8SŽo/114/2015
Identifikačné číslo spisu:	2014200376
Dátum vydania rozhodnutia:	23.06.2016
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:2014200376.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Eleny Kováčovej v právnej veci žalobcu: G. N., bytom L. XXXX/X, Y., zastúpeného Prosman a Pavlovič advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Hlavná 31, Trnava, proti žalovanému: Okresný úrad Trnava, odbor výstavby a bytovej politiky, so sídlom Kollárova 8, Trnava, za účasti: 1/ Ing. W. O., a 2/ Mgr. L. O., obaja bytom V., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. V/OU-TT-OVBP2-2014/00370/Gi zo dňa 22. apríla 2014, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/89/2014-79 zo dňa 16. apríla 2015, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/89/2014-79 zo dňa 16. apríla 2015 p o t v r d z u j e.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trnave podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č. V/OU-TT-OVBP2-2014/00370/Gi zo dňa 22. apríla 2014, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a potvrdené rozhodnutie stavebného úradu - mesta Leopoldov č. 559/20136-IB zo dňa 30. januára 2014, opravené listom č. 559/2013-IB zo dňa 18. februára 2013, ktorým správny orgán prvého stupňa podľa § 39a a 66 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“) povolil v spojenom územnom a stavebnom konaní stavbu „Rodinný dom“ na pozemkoch parc. č. XXX/X a XXX/X v kat. ú. Y. pre stavebníkov Ing. W. O. a manželku L. O..

O náhrade trov konania rozhodol tak, že žalobcovi, rovnako ako účastníkom konania 1. a 2. nárok na

náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd prvého stupňa vyslovil, že pokiaľ ide o námietku nesprávneho umiestnenia stavby na pozemku, stotožnil sa s argumentáciou žalovaného v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia, resp. v písomnom vyjadrení, podľa ktorej susedná stavba (parc. č. XXX/XX) má nulovú odstupovú vzdialenosť, je bez požiarne otvorených plôch a ostatné susedné stavby majú odstupovú vzdialenosť zo strany posudzovanej stavby menšiu ako je skutočná vzdialenosť medzi tými stavbami a posudzovanou stavbou. Z hľadiska požiarnej bezpečnosti stavby odstupové vzdialenosti povoľovaného rodinného domu vyhovujú, umiestnenie stavby je v súlade s projektovou dokumentáciou, pričom by nebolo spravodlivé požadovať od stavebníka, aby svoju stavbu umiestnil ďalej od hranice pozemku, keďže aj samotný žalobca má umiestnený dom na hranici pozemku a už toto riešenie znevýhodňovalo stavebníkov, ktorí museli pri umiestňovaní stavby svojho rodinného domu riešiť aj túto skutočnosť, s prihliadnutím na odstupové vzdialenosti svojho domu od stavieb žalobcu, resp. susedov. Vo vzťahu k argumentácii žalobcu, že pozemok stavebníkov je cca 900 m², pričom zastavaná plocha predstavuje len 300 m² a teda veľkosť pozemku umožňuje umiestnenie stavby rodinného domu stavebníkov aj iným spôsobom, súd prvého stupňa uviedol, že túto nepovažuje za relevantnú s poukazom na urbanistický a architektonický charakter prostredia, do ktorého je stavba stavebníkov povolená.

Ohľadom námietky nesprávneho právneho posúdenia veci, spočívajúcej najmä v tom, že stavba nespĺňa podmienky stanovené v § 6 vyhlášky Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 532/2002 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o všeobecných technických požiadavkách na výstavbu a o všeobecných technických požiadavkách na stavby užívané osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu a orientácie (ďalej len „vyhláška č. 532/2002 Z. z.“), dospel krajský súd k záveru, že správne orgány pri riešení otázky umiestnenia stavby aplikovali § 6 ods. 4, 5 vyhlášky č. 532/2002 Z. z., keď vychádzali zo stiesnených podmienok, ktoré špecifikovali v závislosti na vyhodnotení danosti konkrétnej lokality a vlastnosti stavebného pozemku. Uviedol, že stiesnené pomery vyplývali z nevhodnej polohy pozemku, jeho tvaru a už existujúcej okolitej zástavby. Doplnil, že podľa § 6 ods. 4 vyhlášky č. 532/2002 Z. z. možno znížiť vzdialenosti príľahlých stien rodinných domov až na 4 m s vylúčením umiestnenia okien obytných miestností v častiach týchto stien. Nakoľko z hľadiska zatienenia sa podľa príslušnej STN posudzujú iba obytné miestnosti rodinných domov, čo v danej situácii nebolo zistené, konštatoval, že nebolo potrebné v tomto prípade zabezpečovať svetlo-technické posúdenie. Vyslovil, že k umiestneniu stavby došlo v danom prípade v súlade s § 6 ods. 5 vyhlášky č. 532/2002 Z. z., keď došlo k zníženiu odstupových vzdialeností pri dodržiavaní potrebných výpočtov a meraní. Dodal, že z praxe v oblasti uplatnenia tohto ustanovenia je zrejmé, že zákonodarca mal na mysli najmä merania a hľadiská v súvislosti so zabezpečením požiarnej bezpečnosti resp. z meraní a stanovísk dotknutých orgánov štátnej správy, ak to tieto v rámci stavebného konania navrhujú.

Ďalej uviedol, že v intenciách § 6 ods. 5 vyhlášky č. 532/2002 Z. z. je potrebné pri navrhovaných riešeniach posudzovať splnenie požiadaviek na vzájomné vzdialenosti, ktoré sú vymedzené v ods. 1 striktne na podklade potrebných výpočtov a meraní. Pri splnení týchto podmienok je v odôvodnených prípadoch možné pripustiť aj umiestnenie okien obytných miestností v protiľahlých stenách rodinných domov pri nedodržaní odstupových vzdialeností určených v § 6 ods. 3 a 4 vyhlášky č. 532/2002 Z. z., o čo však nejde v danom prípade. Ide o výnimočné prípady, ktoré vyžadujú osobitný prístup. Najčastejšie ide o umiestňovanie stavby v podmienkach s obmedzeniami vyplývajúcimi z danosti stavebného pozemku, napr. v stavebných medzerách existujúcej stavby, čo je v podstate prípad stavebníkov manželov O.. V uvedených prípadoch vyhláška č. 532/2002 Z. z. pripúšťa aj odlišné riešenia, s podmienkou individuálneho komplexného hodnotenia, vrátane potrebných výpočtov a meraní. Môže pritom ísť o posúdenie osvetlenia a preslnenia obytných priestorov, posúdenie z hľadiska požiarnej ochrany (najmä obmedzenia šírenia požiaru na susedné stavby - výpočet sálania a pod.), posúdenie hluku, zápachu, prašnosti a pod. Určenie potreby meraní a výpočtov závisí najmä od stanovísk príslušných dotknutých orgánov štátnej správy, ktoré chránia verejné záujmy v zmysle osobitných predpisov. Doplnil, že v súlade so zásadou správneho konania, podľa ktorej rozhodnutie musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci je potrebné v intenciách § 37 ods. 3 a § 62 ods. 3 stavebného zákona

zabezpečiť stanoviská príslušných orgánov štátnej správy, pričom je v právomoci stavebného úradu posúdiť rozsah a spôsob zisťovania podkladov v súlade s § 32 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok).

Rovnako tak dospel k záveru, že v danom prípade nebolo potrebné na podklade vyjadrení dotknutých orgánov ako aj v súvislosti s námietkami žalobcu vykonávať merania a výpočty iného charakteru, než tie ktoré boli vykonané a to v technickej správe riešenia protipožiarnej bezpečnosti stavby podanej špecialistom požiarnej obrany W. K.. V tejto technickej správe sa odborník v oblasti protipožiarnej bezpečnosti zaoberal všetkými podstatnými skutočnosťami na stanovenie umiestnenia stavby stavebníkov tak, aby nedošlo pri stavbe rodinného domu stavebníkov k tomu, aby táto zasahovala do požiarne nebezpečných priestorov. Stotožnil sa so záverom žalovaného, že pokiaľ ide o ďalšie merania, najmä v súvislosti so svetlo-technickým posúdením, merania a výpočty v tomto smere neboli potrebné, nakoľko obvodová stena susednej stavby rodinného domu vo vlastníctve žalobcu, ktorá je zrealizovaná na hranici pozemku je bez okien, vyhotovená murivom s omietkou.

Vo vzťahu k námietke žalobcu, že žalovaný, ani prvostupňový správny orgán vo svojich rozhodnutiach nepoužili správnu úvahu, najmä v súvislosti s otázkou umiestnenia stavby, uviedol, že túto nie je možné považovať za dôvodnú, nakoľko žalovaný v odôvodnení svojho rozhodnutia presne reagoval na námietku týkajúcu sa umiestnenia stavby, keď použil aj úvahu o riešení umiestnenia domu vo vlastníctve žalobcu a hranici pozemku a odôvodnil svoje rozhodnutie aj vo vzťahu k vzdialenosti medzi stavbou stavebníkov a rodinným domom žalobcu, keď konštatoval, že odstupové vzdialenosti medzi týmito stavbami vyhovujú požiadavkám protipožiarnej bezpečnosti stavby, a že navrhovaným umiestnením stavby nedochádza k obmedzeniu užívateľských a vlastníckych práv žalobcu, ako aj že umiestnenie stavby zodpovedá urbanistickému a architektonickému charakteru prostredia a požiadavkám zachovania pohody bývania.

Za nedôvodnú označil aj námietku žalobcu, že stanovisko požiarneho technika nemožno považovať za stanovisko dotknutého orgánu a pre správny orgán nie je toto stanovisko právne záväzné, a to jednak z hľadiska toho, že na posúdenie tejto odbornej otázky je kompetentná len osoba - odborník z oblasti požiarnej ochrany, ktorým W. K. je a taktiež z dôvodu, že táto námietka bola prvýkrát vznesená na pojednávaní dňa 16. apríla 2015, a keďže nebola obsahom podanej žaloby, nebol súd povinný sa touto námietkou zaoberať.

Zároveň mal za to, že námietka nedostatočného skúmania odolnosti konštrukcie strešného plášťa stavby žalobcu bola žalovaným vyvrátená na základe podkladov špecialistu požiarnej ochrany W. K., ktorý vo svojej revíznej správe pod bodom 10 riešil odstupové vzdialenosti medzi domami stavebníkov a žalobcu a vyhodnotil ich tak, že navrhovaná stavba sa nenachádza v požiarne nebezpečných priestoroch (od požiarne otvorených plôch) iných stavieb a ani v jej ostatných požiarne nebezpečných priestoroch PÚ (od požiarne otvorených plôch) sa nenachádzajú žiadne iné stavby, preto odstupové vzdialenosti vyhovujú.

Dodal, že námietka pohody bývania uvedená v žalobe nie je zo strany žalobcu konkretizovaná (je len obsahom žiadosti o odklad vykonateľnosti) a nebola konkretizovaná ani na samotnom pojednávaní. Napokon konštatoval, že námietka tienenia je síce v žalobe uvedená, avšak zo strany žalobcu nebola rovnako ako predchádzajúca námietka konkretizovaná, pričom v priebehu konania pred súdom právny zástupca žalobcu túto námietku žiadnym svojím vyjadrením nešpecifikoval. Krajský súd sa teda nemohol s touto námietkou vysporiadať, keď zo strany žalobcu absentovali logické argumenty, na základe ktorých by bolo zrejmé, že povoľovaná stavba tieni stavbu žalobcu tak, že ho táto skutočnosť obmedzuje v užívaní jeho nehnuteľnosti.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca prostredníctvom právneho zástupcu včas odvolanie a žiadal, aby odvolací súd v zmysle § 250ja ods. 3 OSP zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že zruší rozhodnutie žalovaného, prípadne aj prvostupňového správneho orgánu a vráti vec žalovanému na ďalšie konanie. Alternatívne sa domáhal, aby odvolací súd v zmysle § 221 ods. 1, 2 OSP zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň žiadal priznať právo na

náhradu trov konania. Súdu prvého stupňa vyčítal, že procesne pochybil, keď sa so žalobnými bodmi uplatnenými v rámci včas podanej žaloby v odôvodnení rozsudku vysporiadal nedostatočne, prípadne vôbec. Preskúmané rozhodnutie žalovaného označil za nezákonné, a to z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, nedostatočne zisteného skutkového stavu na posúdenie veci a nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov.

Namietal nesprávnosť záveru súdu prvého stupňa ohľadom námietky nesprávneho umiestnenia stavby. Mal za to, že úvaha, ktorú krajský súd prevzal z vyjadrenia žalovaného k žalobe sa nijako nenachádza v napadnutom rozhodnutí (nie je súčasťou spisu), ani nevyplýva z tohto rozhodnutia. Ďalej namietal, že z technickej správy vyplýva, že stavba žalobcu sa nachádza v požiarne nebezpečnom priestore navrhovanej stavby. Uviedol, že žalovaný ani krajský súd nedali žalobcovi odpoveď na otázku, prečo navrhovaná stavba môže byť umiestnená v požiarne nebezpečnom priestore napriek tomu, že vzdialenosť (odstup) medzi týmito stavbami nespĺňa požiadavky právneho poriadku a výpočtu špecialistu požiarnej ochrany. Dodal, že pokiaľ neboli oba orgány schopné dať na uvedenú otázku kvalifikovanú odpoveď, mali sa s ňou obrátiť na spracovateľa riešenia protipožiarnej bezpečnosti navrhovanej stavby. Tvrdil, že žalovaný mal v rámci odvolacieho konania zabezpečiť odpoveď na túto otázku zo strany špecialistu požiarnej ochrany, ktorý vypracoval riešenie protipožiarnej bezpečnosti stavby, nakoľko túto skutočnosť je povinný v konaní skúmať a v súvislosti s námietkou žalobcu vznikla dôvodná obava, či sú splnené podmienky protipožiarnej bezpečnosti navrhovanej stavby a susedných objektov. Doplnil, že aj podľa rozhodovacej praxe súdov správny orgán nie je oprávnený posudzovať správnosť odborného posúdenia, môže hodnotiť iba to, či úvahy riešiteľa požiarnej bezpečnosti zodpovedajú zásadám logiky a skutkovým záverom vyplývajúcim z iných dôkazov vykonaných správnym orgánom. Dal do pozornosti, že podľa vyhlášky Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 453/2000 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia stavebného zákona projektová dokumentácia stavby má obsahovať požiaro-bezpečnostné riešenie podľa osobitných predpisov. Toto riešenie vypracované špecialistom požiarnej ochrany nie je záväzným stanoviskom podľa § 140b stavebného zákona, preto ním nie je stavebný úrad viazaný, a musí v prípade nejasností v konaní vykonať ohľadom požiarnej bezpečnosti aj ďalšie dokazovanie. Zároveň uviedol, že namietaná skutočnosť, že riešenie protipožiarnej bezpečnosti stavby nie je záväzným stanoviskom v zmysle § 140b stavebného zákona nie je novou námietkou v konaní, ale je len rozšírením argumentácie ohľadom nedostatočne zisteného skutkového stavu v konaní a bola súčasťou podanej žaloby, preto mal za to, že súd prvého stupňa bol povinný sa touto námietkou vecne zaoberať.

Rovnako tak namietal, že navrhovaná stavba o výmere menej ako 300 m² je umiestnená na pozemkoch o celkovej výmere 931 m². Uviedol, že územné podmienky na daných pozemkoch v súvislosti s okolitými stavbami nie je možné kvalifikovať ako stiesnené, preto nie je dôvod, prečo by malo dôjsť k inému riešeniu vzdialenosti rodinných domov ako v § 6 ods. 3, 4 vyhlášky 532/2002 Z. z.. Mal za to, že žalovaný ani krajský súd neuviedli, z akého dôvodu považujú dané územné podmienky za stiesnené. Ďalej uviedol, že navrhovaný rodinný dom bolo možné umiestniť až na hranici s pozemkom, ktorý nie je zastavaný.

Za nesprávny taktiež označil záver krajského súdu, že stavbu na pozemku nie je možné umiestniť inak, a to s poukazom práve na urbanistický a architektonický charakter prostredia. Súdu prvého stupňa vyčítal, že dospel k tomuto záveru napriek tomu, že na pojednávaní nevykonal žiadne dôkazy nevyhnuté na preskúmanie napadnutého rozhodnutia. Obdobne žalovanému vyčítal, že v konaní nevykonal dokazovanie a posudzovanie ohľadom urbanistického a architektonického charakteru prostredia, do ktorého bola navrhovaná stavba, a to za účelom iného riešenia vzdialenosti rodinných domov.

Mal za to, že krajský súd sa v napadnutom rozsudku a žalovaný v napadnutom rozhodnutí nedostatočne vysporiadali aj s námietkou ohľadom tienenia. Nesúhlasil ani so záverom krajského súdu, že bolo nadbytočné skúmať splnenie medzi iným urbanistických a architektonických požiadaviek na vzájomné odstupy stavieb, pričom tento jeho záver označil za rozporný s obsahom spisu. Súčasne spôsob, akým krajský súd vyhodnotil námietku pohody bývania, považoval za formalistický a v rozpore so zmyslom a účelom súdneho konania.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

Účastníci konania Ing. W. O. a Mgr. L. O. v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhli rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/89/2014-79 zo dňa 16. apríla 2015 potvrdiť. Ohľadom námietky umiestnenia navrhovanej stavby uviedli, že z § 6 ods. 3 vyhlášky č. 532/2002 Z. z. vyplýva, že vždy je potrebné vyhodnotiť možnosti zastavania susedných pozemkov s cieľom vytvárania rovnocenných podmienok pre umiestnenie susedných stavieb a tiež možnosti údržby stavieb a užívanie priestorov medzi stavbami na technické alebo iné vybavenie územia a činnosti, ktoré súvisia s funkčným využívaním územia. Preto mali za to, že z napadnutého rozhodnutia je možné abstrahovať „spravodlivosť riešenia“. Ďalej uviedli, že z preskúmaného rozhodnutia vyplýva, že žalovaný mal prehľad o urbanistickom a architektonickom charaktere prostredia, podľa ktorého posudzoval aj požiadavky na umiestnenie navrhovanej stavby. Dodali, že urbanistický a architektonický charakter prostredia vyplýva aj z územného plánu mesta Leopoldov (VZN č. 80/2010), ktorým správny orgán disponuje a pri vydaní stavebného povolenia vychádzal okrem iného aj z neho. Teda mali za nedôvodné všetky pochybnosti žalobcu o umiestnení stavby z pohľadu architektonického a urbanistického.

Ďalej sa vyjadrili, že žalovaný sa k umiestneniu stavby z hľadiska protipožiarnej ochrany vyjadril komplexne, pričom z jeho záverov vyplýva, že nemal nejasnosti v konaní a dal vyčerpávajúcu odpoveď na všetky námietky ohľadom protipožiarnej ochrany vznesené žalobcom. V spojitosti s uvedeným dali do pozornosti vyjadrenie žalovaného k žalobe zo dňa 01. júla 2014. Zdôraznili, že špecialista požiarnej ochrany v technickej správe uviedol, že vzdialenosť medzi rodinným domom žalobcu a navrhovanou stavbou vo vzdialenosti 1,45 m vyhovuje, nakoľko obvodová stena rodinného domu žalobcu, umiestnená v požiarne nebezpečnom úseku vyhovuje požiadavkám STN na požiarnu odolnosť. Za neopodstatnenú označili aj námietku ohľadom protipožiarnej ochrany, keďže navrhovaná stavba sa nenachádza v požiarne nebezpečnom priestore iných stavieb, ako je uvedené v stavebnom rozhodnutí, ako aj v technickej správe. Zároveň uviedli, že technickú správu protipožiarnej ochrany vyhotovovala oprávnená osoba a to špecialista požiarnej ochrany. Závery správy pokladali za správne, pričom poukázali na to, že odstupové vzdialenosti sú vzdialenosti, do ktorých zasahuje požiarne nebezpečný priestor a nie sú to vzdialenosti, za ktorými už nemôže byť umiestnená žiadna stavba. Preto špecialista požiarnej ochrany v technickej správe uviedol, že vzdialenosť medzi rodinným domom žalobcu a navrhovanou stavbou vo vzdialenosti 1,45 m vyhovuje, keďže obvodová stena rodinného domu žalobcu umiestnená v požiarne nebezpečnom úseku vyhovuje požiadavkám STN na požiarnu odolnosť. Nestotožnili sa ani s tvrdením žalobcu, že námietka ohľadom pohody bývania je súčasťou žaloby, keď mali za to, že dôvody uvedené v žiadosti o odklad vykonateľnosti sa vzťahujú len na túto žiadosť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 23. júna 2016 (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

Z obsahu predložených spisov odvolací súd zistil, že predmetom súdneho preskúmavacieho konania je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. V/OU-TT-OVBP2-2014/00370/Gi zo dňa 22. apríla 2014, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a potvrdené rozhodnutie stavebného úradu - mesta Leopoldov č. 559/20136-IB zo dňa 30. januára 2014, opravené listom č. 559/2013-IB zo dňa 18. februára 2013, ktorým správny orgán prvého stupňa v spojenom územnom a stavebnom konaní vydal stavebné povolenie Ing. W. O. s manželkou L. O. na stavbu rodinného domu na pozemkoch parc. č. XXX/X a č. XXX/X v k.ú. Y., na ul. L. v Y..

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené

záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Najvyšší súd Slovenskej republiky s ohľadom na obsah podaného odvolania posudzoval, či správne orgány pri rozhodovaní vychádzali z dostatočne zisteného skutkového stavu veci a zisťoval, či preskúmvacie konanie na krajskom súde bolo vedené takým procesným postupom, ktorý zabezpečoval správny výsledok.

Podľa § 39a ods. 1 stavebného zákona rozhodnutím o umiestnení stavby sa určuje stavebný pozemok, umiestňuje sa stavba na ňom, určujú sa podmienky na umiestnenie stavby, určujú sa požiadavky na obsah projektovej dokumentácie a čas platnosti rozhodnutia. Umiestnenie stavby sa vyznačí v grafickej prílohe územného rozhodnutia.

Podľa ods. 4 uvedeného ustanovenia stavebný úrad spojí územné konanie o umiestnení stavby so stavebným konaním pri jednoduchej stavbe alebo jej prístavbe a nadstavbe, ak sú podmienky umiestnenia jednoznačné vzhľadom na pomery v území; pri ostatných stavbách tak urobí za predpokladu, že podmienky na ich umiestnenie vyplývajú z územného plánu zóny.

Podľa § 55 ods. 1 stavebného zákona stavebné povolenie sa vyžaduje, pokiaľ tento zákon a vykonávacie predpisy k nemu alebo osobitné predpisy neustanovujú inak, pri stavbách každého druhu bez zreteľa na ich stavebnotechnické vyhotovenie, účel a čas trvania; stavebné povolenie sa vyžaduje aj pri zmene stavieb, najmä pri prístavbe, nadstavbe a pri stavebných úpravách.

Podľa § 61 ods. 1 stavebného zákona stavebný úrad oznámi začatie stavebného konania dotknutým orgánom, všetkým známym účastníkom a nariadi ústne pojednávanie spojené s miestnym zisťovaním. Súčasne ich upozorní, že svoje námietky môžu uplatniť najneskoršie pri ústnom pojednávaní, inak že sa na ne neprihliadne. Na pripomienky a námietky, ktoré boli alebo mohli byť uplatnené v územnom konaní alebo pri prerokúvaní územného plánu zóny, sa neprihliada. Stavebný úrad oznámi začatie stavebného konania do 7 dní odo dňa, keď je žiadosť o stavebné povolenie úplná.

Podľa ods. 2 uvedeného ustanovenia od miestneho zisťovania, prípadne aj od ústneho pojednávania môže stavebný úrad upustiť, ak sú mu dobre známe pomery staveniska a žiadosť poskytuje dostatočný podklad pre posúdenie navrhovanej stavby.

Podľa ods. 3 uvedeného ustanovenia stavebný úrad oznámi účastníkom začatie stavebného konania najmenej 7 pracovných dní pred konaním miestneho zisťovania prípadne ústneho pojednávania. Ak stavebný úrad upustí od ústneho pojednávania, určí, do kedy môžu účastníci uplatniť námietky, a upozorní ich, že sa na neskoršie podané námietky neprihliadne.

Podľa § 62 ods. 3 stavebného zákona stavebný úrad zabezpečí stanoviská dotknutých orgánov, ich vzájomný súlad a posúdi vyjadrenie účastníkov konania a ich námietky.

Podľa § 66 ods. 1 stavebného zákona v stavebnom povolení určí stavebný úrad záväzné podmienky uskutočnenia a užívania stavby a rozhodne o námietkach účastníkov konania. Stavebný úrad zabezpečí určenými podmienkami najmä ochranu záujmov spoločnosti pri výstavbe a pri užívaní stavby, komplexnosť stavby, dodržanie všeobecných technických požiadaviek na výstavbu, prípadne ich predpisov a technických noriem a dodržanie požiadaviek určených dotknutými orgánmi, predovšetkým vylúčenie alebo obmedzenie negatívnych účinkov stavby a jej užívania na životné prostredie.

Podľa názoru odvolacieho súdu, správne orgány oboch stupňov v konaní postupovali náležite v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci si zadovážili dostatok skutkových podkladov

relevantných pre vydanie rozhodnutia, riadne zistili skutočný stav vecí a zo skutkových okolností vyvodili správny právny záver, ktorý v odôvodnení svojho rozhodnutia i náležite odôvodnili a vysporiadali sa s námietkami žalobcu.

Pokiaľ žalobca v konaní pred krajským súdom namietal nedodržanie vzájomných odstupových vzdialeností stavieb, tak odvolací súd nemohol akceptovať jeho tvrdenia, je toho názoru, že správne orgány ako i krajský súd postupovali zákonným spôsobom, keď vychádzali správne okrem iného i z aplikácie § 6 vyhlášky č. 532/2002 Z. z..

Podľa § 6 ods. 1 vyhlášky č. 532/2002 Z. z. vzájomné odstupy stavieb musia spĺňať požiadavky urbanistické, architektonické, životného prostredia, hygienické, veterinárne, ochrany povrchových a podzemných vôd, ochrany pamiatok, požiarnej bezpečnosti, civilnej ochrany, požiadavky na denné osvetlenie a preslnenie a na zachovanie pohody bývania. Odstupy musia umožňovať údržbu stavieb a užívanie priestorov medzi stavbami na technické alebo iné vybavenie územia a činnosti, ktoré súvisia s funkčným využívaním územia.

Podľa ods. 2 stavbu možno umiestniť na hranici pozemku, len ak jej umiestnením nebude trvalo obmedzené užívanie susedného pozemku na určený účel.

Podľa ods. 3 ak rodinné domy vytvárajú medzi sebou voľný priestor, vzdialenosť medzi nimi nesmie byť menšia ako 7 m. Vzdialenosť rodinných domov od spoločných hraníc pozemkov nesmie byť menšia ako 2 m.

Podľa ods. 4 v stiesnených územných podmienkach možno vzdialenosť medzi rodinnými domami znížiť až na 4 m, ak v žiadnej z protiahlych častí stien nie sú okná obytných miestností; v týchto prípadoch sa nevyžaduje dodržanie vzdialeností od spoločných hraníc pozemkov podľa odseku 3.

Podľa ods. 5 iné riešenia vzdialeností rodinných domov, ako sú ustanovené v odsekoch 3 a 4, možno určiť iba na podklade výpočtov a meraní preukazujúcich splnenie požiadaviek na vzájomné vzdialenosti podľa odseku 1 alebo podľa územného plánu zóny.

Podľa názoru odvolacieho súdu krajský súd v súlade so zákonom vyhodnotil i námietku žalobcu, pokiaľ poukazoval na nespĺnenie požiadaviek požiarnej bezpečnosti a tienenia v dôsledku umiestnenia stavby stavebníkov. V danom prípade zo žiadneho z dôkazov nachádzajúcich sa v administratívnom spise nevyplyva, že by v dôsledku takto umiestnenej stavby na pozemku malo dôjsť k ohrozeniu požiarnej bezpečnosti stavby žalobcu, keď žiadna z častí stavby rodinného domu účastníkov konania 1. a 2. nezasahuje do požiarne nebezpečného priestoru. Rovnako tak nie je možné prisvedčiť tvrdeniu žalobcu, že takto umiestnená stavba stavebníkov by mu mala spôsobovať prípadné tienenie. Odvolací súd je toho názoru, že takýmto umiestnením stavby stavebníkov nedochádza vo vzťahu k žalobcovi k porušeniu jeho základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života upraveného v čl. 19 ods. 2 Ústavy SR a v čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako aj základného práva na priaznivé životné prostredie upravené v čl. 44 Ústavy SR. Vzhľadom na uvedené skutočnosti je potrebné konštatovať, že v rámci rozhodovacieho procesu stavebný úrad ako i odvolací správny orgán pri umiestnení navrhovanej stavby stavebníkov rešpektovali § 6 vyhlášky č. 532/2002 Z. z.. Správne orgány teda konali v súlade so zákonom a za súčasného rešpektovania stanovených podmienok, nakoľko v zmysle citovaného ustanovenia možno nesporne dospieť k záveru, že stavbu stavebníkov bolo možné umiestniť takým spôsobom, akým o tom rozhodol stavebný úrad.

V súvislosti s príslušnými námietkami žalobcu je potrebné zdôrazniť, že správne orgány sa s týmito riadne vysporiadali a venovali im dostatočnú pozornosť pri skúmaní, či predmetná stavba nie je v rozpore s verejnými záujmami chránenými stavebným zákonom, najmä s cieľmi a zámermi územného plánovania v danej lokalite.

Za dôvodnú nemohol odvolací súd pokladať ani námietku, že súd prvého stupňa dospel k záveru o

správnosti preskúmaného rozhodnutia aj napriek tomu, že na pojednávaní nevykonával žiadne dôkazy nevyhnuté na preskúmanie napadnutého rozhodnutia. V nadväznosti na uvedené dáva odvolací súd do pozornosti, že Občiansky súdny poriadok neurčuje na vykonanie dôkazov v rozhodovaní o žalobách proti rozhodnutiam správnych orgánov osobitnú právnu úpravu ohľadom dôkaznej povinnosti, dôkazných prostriedkov, prípadne hodnotenia dôkazov (§ 120, 125, 132 a nasl. OSP), hoci špecifikuje účel, za ktorým sa dôkazy vykonávajú alebo zopakujú, t.j. s cieľom posúdiť zákonnosť rozhodnutia žalovaného správneho orgánu. O tom, či v konkrétnom prípade vyvstala potreba takéto dôkazy vykonať, ďalej v akom rozsahu a akým spôsobom budú takéto dôkazy vykonané, však rozhoduje iba súd. Pri svojom rozhodovaní o vykonaní dôkazov v správnom súdnictve sa však súd zásadne obmedzí len na tie z nich, ktoré sa týkajú zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu. Účastníci preskúmacieho konania síce môžu navrhnúť dôkazy na preukázanie dôvodnosti svojich tvrdení (§ 249 OSP), sú ďalej povinní svedčiť (§ 131 OSP), ale nemajú právo rozhodovať o tom, ktoré dôkazy a v akom rozsahu budú v súdnom konaní vykonané. Označenie dôkazov žalobcom (či žalovaným) nezakladá teda povinnosť súdu ich vykonať.

Námietky žalobcu vznesené v odvolaní neboli spôsobilé ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu. Odvolanie žalobcu neobsahuje žiadne nové skutočnosti, s ktorými by sa krajský súd nebol podrobne vysporiadal, a ktorými by žalobca preukázal konkrétne porušenie alebo ohrozenie svojich subjektívnych práv, alebo preukázal, že neboli splnené zákonné podmienky pre vydanie napadnutého správneho rozhodnutia a že by správne orgány v spojenom územnom a stavebnom konaní pri vykonávaní a hodnotení dôkazov porušili ustanovenia správneho poriadku (§ 140 stavebného zákona). Nesúhlas žalobcu s právnym názorom krajského súdu a jeho neprijateľnosť pre žalobcu nie je v danej veci právne relevantnou námietkou, ktorá by mohla niečo zmeniť na skutkových zisteniach a právnych záveroch krajského súdu.

Keďže podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky krajský súd o otázkach, ktoré boli dôvodom na podanie žaloby žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, nerozhodol svojvoľne ani protizákonne a keďže odvolací súd nezistil dôvod na zmenu ani zrušenie napadnutého rozsudku, považujúc aj jeho odôvodnenie za logické, jasné a zrozumiteľné a nezistil v tomto rozhodnutí žiadny rozpor so stavebným zákonom a vykonávacími predpismi k tomuto zákonu, rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP a s poukazom na § 246c veta prvá a § 224 ods. 1 OSP tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, nakoľko žalobca v odvolacom konaní úspech nemal, a žalovanému a účastníkovi konania ich náhrada neprináleží.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.